

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149248304/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

»Jeg har ikke, som Ældre, seet hende!» svarede *Otto* med en Skjælv-
ven, han forgjæves søgte at bekjæmpe. »Veed han, hvor hun er?»

»Jeg er nu saadanne altid paa Reise!» sagde *Heinrich*, »men saavidt
jeg veed, er hun nok i Fyen. Ja, hun maa nu faae en af vor Lige, saadan
en simpel Mand! Han kan tage sig en fin Frøken. Det er at have Lyk-
ken med. Han bliver Herskab. Saa faaer den gamle *Heinrich* vel Lov til
at gjøre Kunster paa hans Gaard? Men ingen af os ville snakke om
gamle Dage! om den røde Gaard ved *Odense Aa*!» Det sidste hvidske-
de han ganske sagte. »Jeg faaer vel en Marks-Penge af ham?» spurgte
han.

»Han skal faae mere!» sagde *Otto* og gav ham det. »Men jeg ønsker
nok, at vi blive fremmede for hinanden, som vi ere det!»

»Ja vist! ja vist!» sagde *Heinrich* og nikkede bejaende med Hovedet,
medens hans Øie hvilede paa *Gaven*, *Otto* rakte ham. »Herren er da
ikke længer vred for min Spøg derovre i Jylland!» spurgte han med et
sleddsk Smil og kyssede *Ottos* Haand. »Jeg havde ikke kjendt ham den
Gang. Havde han ikke viist mig sin Skulder, og jeg der havde seet det
O og T, jeg selv havde prikket, var jeg aldrig faldet paa, at vi kjendte
hinanden. Men saa var det, der gik et Lys op for mig, *Otto Thastrup*,
skulde jeg have sagt; men saa sagde jeg: *Odense Tugthuus*. Det var ikke
net af mig, da han er saa god en Herre!»

»Ja, nu Levvel!» sagde *Otto* og rakte ham uvillig Haanden.

»Der seer vor Herre ned paa os!» sagde tyske *Heinrich*, og vendte
Øinene mod Billedet paa Korset. »Saa sandt han der lever, kan han
være vis paa Taushed fra min Mund. Det er min Forløser, som her
hænger paa Korset, som han er prikket i min egen Hud og som han
staaer ved Veiene i mit Fædreland. Her er det eneste Sted i Landet,
hvor Korsets Tegn staaer under aaben Himmel, her holder jeg min
Andagt; for han veed, Hr. *Thastrup*, jeg er ikke af hans Tro, men af
Jomfru *Marias*. Her har jeg skaaret det hellige Tegn i Træet, som det
staaer over hver Dør i mit Fædreland. Et I. et H. og dette S.* Deri lig-
ger mit eget Navn, for H. siger *Heinrich*, men I. siger *Jeg*, og S. siger
Synder. Det er: *Jeg Heinrich Synderen*. Nu har jeg holdt min Andagt, og
nu har han givet mig en net Skilling, nu gaar jeg i Aften til min Seng
i Kroen, og er Pigen smuk og lader sig besnakke, saa er jeg ung end-

* I.H.S. : *Jesus Hominum Salvator*, (Jesus Menneskenes Frelser).